O bucată de tort

1

Umbra este de-a dreptul malefică! Oriunde merge întunericul o însoţeşte. Şi nu mă refer la simpla porţiune de lângă un corp supus unei surse oarecare de radiaţii luminoase care este caracterizată de lipsa luminii sau de întunericul absolut care se spune - despre care unii spun – că ne înconjoară după moarte.

Mă refer la blestematul fenomen care se întâmplă întotdeauna – şi de fiecare dată – când Ursulla Petrescu trece pe lângă un aparat electronic. Orice aparat electronic. Orice bucată amărâtă de metal cu energie electrică în ea.

Să nu credeţi că este ceva de genul monitoarelor care fluctuează, sau a aparatelor care îşi încetează brusc activitatea pentru ca mai apoi, la o perioadă variabilă de timp ce este direct proporţională cu depărtarea de femeia aia – Piaza cea Rea – să şi-o reia de parcă nimic nu s-a întâmplat. Sau ceva de genul becurilor ce îşi pierd din luminozitate şi a câmpurilor de forţă a căror consistenţă scade spre zero cu o rapiditate alarmantă până la anulare oricât de puternice au fost până mai înainte.

A, nu! Mă refer la toate acestea şi în plus!

Dar la naiba... se apropie. Pentru că monitorul meu a început deja să pâ... pâlpâie. Uite-o!...

PAC!

2

Femeia se îndrepta prin culoarele bine luminate, cică, de lumina naturală a zilei spre un punct din spaţiu şi timp cunoscut numai de ea (şi de partenerul ei de afaceri, coproprietarul firmei al cărui birou este de fapt) iar oamenii pe care îi întâlnea se dădeau brusc la o parte din calea ei de parcă ar fi ciumată... Atât doar că ciuma nu avea nici o legătură, şi nici acum nu are, cu defecţiunile tehnice apărute pe neaşteptate, fără nici o cauză anume, la PAD-urile sau laptop-urile pe care făcuseră greşeala imensă să le ia cu ei. Şi nici cu zâmbetele ironice-îndurerate ale unora.

În tot acest timp Freddy R. Barney, coproprietarul uneia dintre cele mai mari firme de soft şi de roboţi industriali din Europa, blestema de zor incompetenţa a doi dintre subordonaţii lui care nici mai mult nici mai puţin au dat peste cap întreaga producţie de roboţi proto-umani. Acum Freddy the Barney răsfoieşte tot felul de rapoarte, unele tipărite, altele afişate pe monitorul de pe birou. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, căzu şi curentul. Nu mult, numai pentru câteva secunde, dar suficient pentru a-i da peste cap terminalul.

- Blestemată fie era atomică!!

Urletul ar fi ridicat părul din cap de groază oricărei persoane aflate în cameră cu el. Dar era singur, aşa că urletul se mulţumi să o sperie pe secretara ce se afla dincolo de uşă şi tocmai se pregătea să-i aducă cafeaua de la ora 10 – evident că nu era nici pe departe conştientă de surescitarea deja existentă în starea şefului. Sau era perfect conştientă şi încerca să-l calmeze. Licoarea neagră şi fierbinte se întinse cu rapiditate pe tastatura terminalului personal şi din păcate – cui îi pasă de o amărâtă de tastatură? – şi pe rochia gălbuie a tinerei şi îi smulse un strigăt surd de durere. Se mulţumi să-şi manifeste înjurăturile – între noi fie vorba erau aproape la fel de îngrozitoare ca ale şefului dar cu tot din alte motive şi mai ales îndreptate spre altceva (altcineva) – în gând şi alergă cât putu mai repede la baie ca să se spele. Astfel nu avu cum să audă un videofon cu circuit închis blestemând de zor în căutarea ei apoi amuţind din nou atunci când aparatele au început să o ia razna de parcă urletele directorului le-ar fi băgat în sperieţi.

Pentru orice neavizat toată debandada aceea i s-ar fi părut de-a dreptul de speriat, de o parte a uşii se auzeau strigăte şi blesteme ce puteau fi atribuite cu uşurinţă unei cete de diavoli iar de cealaltă parte a uşii aparatele se comportau de parcă ar fi avut nevoie de un exorcist. Sau cel puţin de un expert pentru a fi reparate, dacă mai puteau fi reparate. Dintre toate aceste gânduri cel mai îngrozitor era acela că ceata de draci de dincolo ar urma să năvălească aici şi...

Ceata de draci formată dintr-o singură persoană chiar năvăli în anticameră în căutarea unei secretare care nu se afla acolo, iar aparatele reacţionară cum se cuvine încetându-şi complet activitatea. Închipuiţi-vă acum un om solid de vreo 45-50 de ani, de vreo 1.95 şi de 130 de kg. complet furios care intră într-o încăpere cu o asemenea rapiditate, ca să nu-i spunem violenţă, că ne putem aştepta ca uşile glisante să-l urmeze smulse se suflul deplasării. Dar uşile nu îl urmară, şi nu din cauza lor. Sau cel puţin nu numai. Pentru că numai după doi paşi omul se opri la fel de brusc cum intrase şi aruncă o privire scurtă şi cuprinzătoare, aproape speriată dacă îi putem spune aşa, prin încăperea întunecată. Încercă să vadă ceva, orice, dar ochii săi era încă obişnuiţi cu lumina puternică a propriului birou.

Lumină care începu să fluctueze uşor atunci când uşile biroului-anticameră a secretarei se dădură în lături. Poate de aceea nu văzu decât zgomotul aparatelor care mergeau aiurea în preajma unei siluete atât de cunoscute:

- Ursulla!

Este de-a dreptul groaznic să vezi un om de dimensiunea lui Freddy R. Barney tremurând din ţâţâni de parcă ar fi nimerit în mijlocul unei furtuni extraordinare. Iar în lumina stării psihice a directorului din ultimele ore imaginea unei asemenea vijelii este şi mai terifiantă. Şi chiar şi avea de ce... Două motive suficient de importante pentru a face ca furia sa cea mai grozavă să pară o furtună într-un pahar de apă şi de aceea să o facă să se liniştească ca prin farmec: primul ar fi un sentiment dubios de asemănător cu o uşoară frică superstiţioasă (iar dacă ar fi să-i luăm în considerare dimensiunile fizice nimic nu este uşor în lumea lui Freddy R. Barney) faţă de proprietatea femeii de a face ca aparatele să o ia razna şi să-şi piardă toate datele preţioase pe care s-ar putea să le aibă. Un sentiment a cărui apeluri disperate ce veneau dintr-un colţ ambiguu al conştiinţei nu putea să le ignore în ciuda faptului că erau foarte buni prieteni şi de o perioadă lungă de timp. Unii ar spune că de o viaţă întreagă.

Acum, că veni vorba de cel de-al doilea motiv, trebuie să menţionez faptul că la nivelele superioare ale firmei diviziunea muncii sunt împărţite în două direcţii principale: departamentul economic care este răspunderea principală şi unica la ora actuală a lui Freddy the Barney, respectiv departamentul de cercetare care îi revenea, deci, Ursullei. Iar de obicei, adică aproape întotdeauna – iar limita este deosebit de ambiguă în memoria directorului economic –, apariţiile ei în biroul lui era strâns legate de cerinţele/necesităţile din punct de vedere al resurselor (financiare, umane şi de tehnică) ale departamentului de cercetare. Este adevărat, iar Freddy a fost întotdeauna şi încă mai este susţinătorul acestui lucru, că câştigurile descoperirilor aduse de aceste cerinţe/necesităţi trec cu mult peste toate estimările iniţiale, *O Doamne, femeia asta este un geniu!* , dar preţul este un efort deosebit din partea companiei. Ciclic, vreme de săptămâni, luni şi... *şi luni întregi,* după o asemenea incursiune în biroul lui, Freddy este pe cale să-şi smulgă părul din cap, mai ales în nopţile şi zilele următoare nedormite, încercând să salveze compania de la faliment. Firele de păr alb ce-i încunună tâmplele, cheliile majorităţii subalternilor săi direcţi de sex bărbătesc sau nu şi mai ales faptul că îşi ocupă încă biroul atât de supus stresului, în special cel al poluării sonice în ultimele ore, dovedesc faptul că a reuşit întotdeauna să-şi păstreze capul limpede şi deasupra apei, cum îi place lui să se laude referitor la progresul firmei în timp.

Mai puţin în acest moment pentru că o expresie nedefinită ce sugera un întreg spectru de stări exceptând calmul îi apăru pe faţă pentru a dispare împreună cu principala sursă de lumină din biroul secretarei. Pentru că becul din plafon explodă în acelaşi timp cu exclamaţia lui de parcă aceasta ar fi declanşa o bombă în ciuda faptului că pila de fuziune atomică de la subsol şi echipamentele sale periferice asigură întotdeauna, şi repet, ÎNTOTDEAUNA, o valoare constantă a tensiunii ce alimentează tot ce merge cu curent electric din clădire. Cu excepţia momentelor în care, din cauza vreunui factor exterior sau altul, această tensiune scade foarte mult şi are ca efect, printre multe altele, un blestem de genul celui care a speriat-o pe secretară ceva mai devreme.

- Ursulla! repetă directorul economic parcă ceva mai calm.

Parcă.

Aceasta nu păru afectată de pierderile de tensiune de pe reţea, *cine ştie, poate chiar ea le-a cauzat*, sau de lipsa secretarei ori de reacţia bărbatului de lângă ea. *De fapt nu părea afectată de nimic în acele momente.* Faţa grăsuţă îi era de parcă ar fi cioplită în piatră iar ochii îi străluceau ca a unei pisici în întuneric.

- Cu ce ocazie pe aici?

Oricât de mult încercă directorul economic să nu pară speriat simţi că nu reuşea pe deplin. Avu totuşi dreptate: nu putea fi speriat în timp ce era şi îngrozit pe deasupra.

- Am auzit că, iar vocea femeii sună ca un bici în zona crepusculară a încăperii, i-ai concediat pe Nicolescu şi Petre de la proto-umani.

Femeia înaintă spre mijlocul încăperii şi spre biroul secretarei acum părăsit iar Freddy se dădu instinctiv doi paşi înapoi. S-ar fi dat el mai mulţi, ba chiar s-ar fi întors pe călcâie şi ar fi luat-o la goană dacă ar fi avut unde fugi, dar mai ales dacă uşile glisante nu s-ar fi închis ceva mai devreme în urma lui şi nu ar fi rămas aşa în ciuda eforturilor sale mai disperate decât discrete de a atrage atenţia detectorului de mişcare ce controla starea uşilor.

Încercă să se justifice:

- Trebuia. Au dat peste cap producţia de roboţi pro...

- Ştiu ce se spune că au făcut. Dar nu este vina lor.

Dacă Freddy nu ar fi fost suficient de înspăimântat pentru a nu observa tonul interlocutoarei lui s-ar fi înspăimântat acum. Pentru că o urmă de compasiune şi de căldură umană ca cea din vocea

femeii era ceva atât de neobişnuită pentru ea încât i-ar fi îngrozit pe toţi cei care o cunoşteau. Şi asta numai la început.

Dar directorul comercial nu observă nimic din toate acestea. Poate pentru că era prea ocupat să uite pentru moment de spaima ce-l teroriza, chiar fizic în aceste momente, şi să izbucnească într-un acces de-a dreptul specific:

- Puţin îmi pasă de ce au făcut şi ce se spune că au făcut!! Vor plăti pentru distrugeri chiar dacă vor trudi toată viaţa pentru asta!

- Cum vor putea plăti dacă îi concediezi?

O întrebare perfect logică. Dar logica era cam ultimul lucru prin intermediul căruia Freddy mai putea fi calmat. Personalitatea sa explozivă preluase deja controlul şi nu mai putea fi oprit:

- Puţin îmi pasă. Ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu că nu-i arunc în închisoare. Ar putrezi acolo.

- Nu ţi-am spus pentru ce am venit..., începu femeia iar Freddy începu să-şi amintească că până cu câteva secunde mai înainte fusese îngrozit.

În secunda imediat următoare uită totul în afară de acest lucru. Se folosi de deschiderea uşilor pentru a năvăli în biroul propriu, ultimul refugiu în faţa unor forţe imposibil de oprit din simplul motiv că se aflau deja în interiorul său.

- De ce ai venit?

Vocea îi tremura încercând să-i dea o tentă curioasă, dar nu dorea să afle. Aşa cum nu dorea să afle nici că lumea se va sfârşi a doua zi, sau ce naiba, în următoarea oră. Ar fi fost acelaşi lucru, oricum nu mai putea salva nimic.

- Am o idee mai bună.

- Legată de ce?

Directorul economic se băgă în spatele biroului pentru a nu se vedea cum îi tremură genunchii. Când în cele din urmă picioarele îl lăsară, înmuindu-se definitiv, se aşeză cu grijă în fotoliu şi stinse cu o mişcare fermă – mai corect ar fi: o mişcare cât mai fermă – terminalul. Oricum, chiar dacă ar fi mers, în lumina tremurătoare a ultimelor minute nu i-ar folosi la nimic.

- Referitoare la cei doi, bineînţeles. Renunţă la concedierea lor şi transferă-i la departamentul de cercetare.

Dacă Freddy ar fi fost capabil în acel moment să se ridice de pe fotoliu primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi un salt în gâtul femeii – un lucru cam greu de făcut deoarece era cu aproape jumătate de metru mai scundă decât el – apoi ar fi început să ţopăie împreună chiuind din toţi plămânii. Dar cum nu reuşi, ideea unui infarct i se părea deosebit de bună. Din păcate pentru el nu reuşi să-l facă nici pe ăla.

Se mulţumi însă să ofteze puternic de parcă cineva i-ar fi ridicat un tanc de pe umeri. Dar sângele din adrenalină ce-i rula prin vasele de sânge îşi ceru drepturile aşa că lui Freddy nu-i mai rămase decât un singur lucru de făcut. Apoi explodă:

- Trebuie să fii nebună ca să-mi ceri aşa ceva!!! Ăia doi sunt fiecare câte o catastrofă ambulantă! Iar împreună sunt un dezastru. De când i-am angajat numai probleme avem cu ei.

- Pot corecta asta. Expediază-i numa' la Cercetare şi am eu grijă de ei.

Freddy ridică ochii de la biroul pe care-l privea cam insistent, aproape de deochi, doar pentru a întâlni privirea foarte calmă şi de sigură de sine a femeii. Nu era deloc ameninţătoare, cum i se păruse, doar foarte hotărâtă. Bărbatul cunoştea prea bine acea privire şi ştia că nu are absolut nici o şansă să i se împotrivească, i se supuse blestemând în gând.

- Bine atunci.

Un zâmbet care-i dădu fiori lui Freddy trecu peste chipul femeii, totul fusese prea uşor. Mult prea uşor.

- Atunci mă duc să-i anunţ...

- Încă ceva, o opri Freddy a cărui îndrăzneală reveni dintr-o dată la viaţă. Trebuie să ştiu în ce situaţie sunt proiectele.

- Am să îţi prezint raportul mâine dimineaţă. Altceva?

- Cei de la compania de asigurări mă bat la cap cu analizele medicale.

- Atunci ar trebui să ţi le faci.

De data aceasta zâmbi larg, ştiau amândoi că analizele medicale ale directorului economic era în regulă. Cel puţin de data aceasta. Dar asta nu îl împiedică pe acesta să reacţioneze oarecum instinctiv:

- Este vorba de analizele tale. Trebuie să ţi le faci!

- Freddy, în fiecare an purtăm aceeaşi discuţie şi în fiecare an ajungem la acelaşi rezultat. Nu am cum să-mi fac analizele pe care le fac ceilalţi pentru că aparatele o iau razna în apropierea mea. Dar cred că ai observat deja asta, nu-i aşa?

- Mda.

Freddy o opri cu un gest, nu mai avea rost să continue.

- Atunci dă-mi raportul mâine. Despre restul vom vorbi mai târziu la cină. Vin să te iau la ora 6.00 p.m.

- Parcă este un consiliu de administraţie de la ora 17.00

- Ei şi? Terminăm în 5 minute, ca de obicei.

Femeia zâmbi apoi plecă. Bărbatul se lăsă moale pe scaun apoi se decise că era foarte obosit şi trebuia să se odihnească puţin, ca urmare a acestor constatări mai făcu încă una: avea două posibilităţi de a acţiona mai departe. Alese a doua posibilitate şi leşină. Câteva minute mai târziu uşile se deschiseră, dar nu apăru nimeni de dincolo de ele. Trecură aproape 20 de secunde înainte ca un cap ciufulit să apară din întunericul de dincolo de uşi. Capul se roti în toate părţile de parcă femeia ar fi verificat prezenţa unei a terţe persoane, nu era nimeni aşa că femeia intră. Şeful era încă inconştient, dar pulsul încă îi bătea. Secretara află rapid acest lucru atingându-l în zona gâtului, nu era încă momentul să cheme salvarea. Sau să îi anunţe familia şi consiliul de administraţie de deces.

În cele din urmă porni videofonul şi îi chemă pe instalatori să îi repare biroul. Înainte de a pleca îl împinse pe Freddy într-o poziţie cât mai comodă pe fotoliu şi îl lăsă să doarmă mai departe, numai Universul ştie că şi ea avea nevoie o pauză de el.

3

Accesul în cabinetul medical a fost interzis tuturor celor neavizaţi cu o asemenea hotărâre încât oricine ar fi aflat despre asta ar fi fost foarte îndreptăţit să creadă că cabinetul propriu zis este centrul unei epidemii mortale. Iar la drept vorbind personalul medical ar fi preferat acest lucru.

Şi dacă totuşi cineva ar fi reuşit să treacă de pază şi ar intra în cabinet în cel mai bun caz ar sta o anume perioadă de timp variind de la vreo două secunde la câteva minute pentru a se cruci de peisajul ca după război dinăuntru apoi ar fi ieşit cu o grabă care l-ar fi adus la intrarea în cabinet cu vreun sfert de oră înainte de a intra.

Motivul? Acesta ar fi finalul unei... aventuri de neuitat care a început, sau cel puţin aşa se spune, cu apariţia unor probleme la una dintre liniile de producţie ale roboţilor proto-umani. Asta se întâmplase cu aproape două zile în urmă şi au trecut aproape neobservate, computerul ce controla întreaga producţie – şi de fapt care încă o mai controlează doar că ea s-a oprit – le-a reperat şi rezolvat singur. Dar problemele au reapărut, de data aceasta mai grave, iar computerul a fost complet depăşit. Rezultatul este deja cunoscut – producţia de roboţi a fost grav afectată, ca să folosim terminologia directorului economic.

Iar cei doi vinovaţi, sau oricum cei pe care a căzut toată vina, zăceau în cabinetul medical. Termenul medical ar fi în stare de şoc, dar mirosul puternic de alcool ce le ieşea din gură, nas şi toţi porii corpului şi peisajul de dezastru din jurul lor sfida toţi termenii medicali. Poate că din cauză că nici un medic nu ar fi rezistat mai mult de câteva secunde în mijlocul mirosurilor/priveliştii/sforăiturilor duse la absurd. Pentru că cei doi sforăiau ca două maşini de tăiat lemnele, era singurul lucru care demonstra din toate punctele de vedere că erau încă în viaţă.

Aceasta fiind situaţia, s-ar putea spune că Nicolae „Nicu” Petre şi Petru Nicolescu se complăceau în situaţia respectivă şi nu făceau nimic pentru a o schimba. Spun că s-ar putea spune pentru simplul motiv că în situaţia de beţie cruntă din care îşi reveneau erau complet izolaţi de mediul înconjurător. Acesta este şi motivul pentru care la început nu au simţit nimic din răceala găleţilor de apă cu gheaţă care au fost turnate peste ei. Şi nu au simţit nimic încă vreo 4, 5, 6... secunde. Apoi s-au întors de pe o parte pe alta iar sforăiturile şi-au diminuat poluarea fonică. A mai dura aproape 10 secunde până creierul lor îmbibat încă cu alcool a început să simtă că ceva nu era în regulă cu temperatura corpului şi să-i facă să sară din pat urlând de furie şi blestemând de zor. Pentru un observator exterior acest lucru se traduce astfel: cei doi s-au rostogolit de pe paturile acum ude şi s-au ridicat şovăitor şi bălmăjind printre dinţii încă încleştaţi cuvinte imposibil de înţeles. Au vrut să se culce la loc dar răceala hainelor de pat i-au alungat în altă parte. Petru Nicolescu alunecă pe podeaua udă şi căzu în fund. Încă pe jumătate adormit şi încă bolborosindu-şi înjurăturile vru să se întindă pe jos şi să-şi continue somnul, dar era condamnat să nu reuşească. O nouă găleată cu apă cu gheaţă îi ateriză în cap, şocul resimţit acum pe deplin îl făcu să se ridice în picioare şi să se întoarcă spre persoana vinovată. Era ameninţător şi pus pe fapte mari. Dar aceste fapte mari se volatilizară când o recunoscu pe femeia din faţa lui, făcu doi paşi înapoi şi căzu a doua oară în ultimele secunde în fund cu un strigăt îndurerat.

- Beţivul naibii! Ce-ai mai păţit acum?

Exclamaţia venită chiar de la prietenul său îl descumpăni pe Nicolescu, încercă să-l avertizeze de prezenţa celei de-a treia persoane dar nu reuşi decât să se bâlbâie pe prima silabă a primului cuvânt. Nu renunţă decât când deveni prea ocupat cu scoaterea ciobului de sticlă din buca strângă. După ce

acesta ieşi cu greu Nicolescu îşi ridică capul deasupra patului pentru a vedea ce se întâmplă cu partenerul său de beţie, imaginea îi scoase un urlet şi alunecă pentru a treia oară. În mod curios însă alunecarea îl propulsă în picioare şi o smulse pe Ursulla Petrescu din braţele celui ce încercase cu succes să o sărute. Apoi se şterse pe mâini de parcă atinsese un şarpe.

Nicu Petre încercă să protesteze în ciuda gesturilor disperate pe care Nicolescu i le făcea din spatele Ursullei să tacă.

- Nu mă cunoşti, nu-i aşa?

Straniu, femeia părea amuzată în timp ce se uită la Nicolescu care se scărpina în barba mare. Acesta îşi reluă gesturile de avertizare când Piaza cea Rea se uită din nou la un Petre ceva mai treaz.

- Nu încă, îi răspunse acesta îndrăzneţ. Dar se poate aranja asta, nu-i aşa?

Nicolescu amuţi. Nici un semn, nici un sunet, numai nişte ochi fiecare cât o minge de fotbal. Nu-i plăcea să-l vadă pe prietenul său cum se sinucide dar nici nu putea face nimic pentru a-l împiedica. Îi era prea frică.

- Poate. Mai vedem noi.

- Cum te pot găsi?

- De aceea am venit aici. Puneţi-vă la punct, aranjaţi dezastrul pe care l-aţi făcut şi prezentaţi-vă la departamentul de cercetare într-o oră.

- Şi pe cine să căutăm?

- Ursulla Petrescu.

- Adică pe tine.

Femeia aprobă din cap.

- Cum vă simţiţi?

- Foarte bine.

Lui Nicolescu nu-i venea să creadă. Nu faptul că Petre era foarte binevoitor, curajos şi pus pe fapte mari, era de înţeles de vreme ce era încă beat. Dar lui Nicolescu nu-i venea să creadă că acesta era încă în viaţă. Din zvonurile pe care le auzise despre directoarea tehnică prietenul şi până-acum-colegul-lui-de-servici ar fi trebuit să fie făcut bucăţi pentru îndrăzneala de a o fi încercat să o agaţe pe femeia de gheaţă, piaza cea rea a firmei.

- Voi aţi făcut toate acestea? arătă ea spre pereţii murdari.

- Da de unde! Ştii, iar Nicu Petre se aplecă complice spre femeie, ieri am supravieţuit unui accident îngrozitor. Şi fără nici o zgârietură.

Petre începu să-şi pipăie corpul ca şi cum ar fi încercat să-şi verifice spusele. În vremea aceasta Nicolescu începu să-şi roadă unghiile. În mod clar, situaţia începea să-l îngrijoreze mult prea mult.

- Am auzit, îi răspunse femeia împărtăşindu-i tonul. Am auzit că aţi distrus o întreagă linie de producţie.

Durerea de pe faţa lui Nicolescu era mai mult decât evidentă – şi poate tocmai de aceea neobservată – dar de data aceasta nu avea nici o legătură cu conversaţia celor doi. În ultimele minute ochise o sticlă de alcool medicinal pe jumătate goală – !?!? – şi îmbibase cu o parte din conţinutul ei un tampon pe care şi-l aplicase pe buca rănită. Nu scoase nici un ţipăt de durere, tăietura nu era prea adâncă, dar era prea preocupat în urmărirea conversaţiei celor doi pentru a-i întrerupe cu durerea lui.

- Nu este adevărat! gesticulă Petre. A fost un accident. Nu am avut nici o vină.

- Şi...?

- Şi ce? Am ajuns aici.

- Beţi?

- Dar nu suntem beţi! Vezi tu, după ce ne-au adus aici am hotărât să sărbătorim faptul că încă suntem în viaţă.

Nicolescu nici nu mai încercă să-l oprească. Ştia de dinainte că era complet inutil.

- Cum?

- Cu o ţuică, cu un rom, cu o bere.

- Şi de unde aţi făcut rost de astea?

- Uite aici.

Inocent, Petre îi întinse sticla aproape goală pe care o ţinuse tot timpul în mână. Femeia citi ce Nicolescu ştia deja că scrie pe sticlă, doar ţinea una la fel în mână şi o folosea pentru a-şi înmuia tamponul. *Alcool Medicinal, 90°*. Fără nici un alt cuvânt Ursulla puse sticla alături.

- Bine. Atunci vă aştept într-o oră la departamentul de cercetare. Vă descurcaţi până acolo?

- Sigur.

Femeia îi salută şi plecă.

- La revedere, frumoaso! strigă Petre în urma ei.

Uşile se închiseră lăsându-l pe acesta cu un zâmbet melancolic pe faţă. Vru să se întoarcă spre Nicolescu dar pierdu complet contactul cu solul. Tot ce simţi a fost o lovitură în mijlocul spatelui şi răceala specifică a peretelui. Nu-i mai rămase de făcut decât să se holbeze la faţa disperată/furioasă/îngrozită a lui Nicolescu care se întindea la numai câţiva centimetri de propria lui faţă.

- Boule! Chiar vrei să te sinucizi?!?!

În mod normal în faţa unei stări aşa de violente Nicu Petre ar fi răspuns tot cu violenţă dar nu acum. Nu ştia de ce. Poate că încă nu se trezise pe deplin. Sau poate că ceva din privirea stranie în care i se oglindea chipul tras îi dădea de gândit.

- Cum adică să mă sinucid? bolborosi el. Nu am făcut decât să agăţi o femeie frumoasă! spuse el cu ceva mai mult curaj. Ai ceva împotrivă?

Curajul crescu în el suficient de mult pentru a i se împotrivi lui Nicolescu. Încercă să-l îndepărteze dar nu reuşi, se mulţumi să se şteargă de salivă de pe faţă.

- Ştii cine este femeia pe care tocmai ai agăţat-o?

- Da! Ursulla Petrescu. O femeie deosebită.

- Directorul tehnic Ursulla Petrecu! Directorul tehnic!

Undeva în creierul lui Petre un filament începu să se încălzească. *Ursulla Petrescu?* Când îi pică fisa şocul îi străbătu corpul făcându-l să se trezească complet şi să se simtă şi obosit ca şi cum nu ar fi dormit de câteva zile. *Acea Ursulla Petrescu!?!?!?* Hainele îi erau ude şi reci de la apa cu gheaţă pe care femeia o folosise pentru a-i trezi. Pantalonii îi deveniră dintr-o dată uzi şi calzi de la urina eliminată când Petre făcu pe el.

- Cea despre care mi-ai povestit? scânci el. Femeia Întunericului şi a Aparatelor Distruse?

- Chiar ea. Femeia care conduce firma din Turnul de Oţel al departamentului de cercetare.

- Piaza cea rea!

Cuprins de o spaimă religioasă Petre se lăsă moale în braţele prietenului său. Se trezi în genunchi.

- Şi acum ce facem? întrebă.

- Ne pregătim.

Nu miră pe nici unul dintre ei faptul că vorbele lui Nicolescu semănau foarte bine cu o replică fatidică de genul: „*Ne pregătim de moarte.*” Ceea ce aveau să treacă avea o semnificaţie foarte asemănătoare.

4

Doi oameni condamnaţi se târau pe coridoarele din ce în ce mai pustii. Pe măsură ce se apropiau de punctul în care erau aşteptaţi mersul lor era din ce în ce mai nesigur iar coridoarele din ce în ce mai pustii. În lumina ultimelor două ore lui Nicu Petre şi Petru Nicolescu li se părea că locul blestemat al departamentului de cercetare era ocolit de toţi oamenii normali, ar fi vrut să fie doi din acei oameni. Sau poate că era din cauza terminării orelor de serviciu şi a oamenilor care plecau unul câte unul spre casă. Oricum pe ei nu îi interesa. Erau condamnaţi.

5

Cam în acelaşi timp directorul comercial dădea primele semne de viaţă după Somnul cel Greu ce urmase întâlnirii sale productive cu Ursulla.

- Ştefania!

Urletul a făcut-o pe secretară să scape receptorul videofonului din mână – dar ce naiba, se obişnuise deja cu asta – şi să încheie conversaţia cât mai repede. Apoi apăsă pe butonul videofonului cu circuit intern:

- *O, Dumnezeule, S-a trezit!* Da, şefule!

- Cât e ceasul?

- 16.38.

- Unde mi-e dosarul pentru consiliul de administraţie?

- Pe masă, în colţul din stânga. Lângă monitor.

- Bine. L-am găsit. Au sosit oamenii?

- Nu încă. Dar trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

- Anunţă-mă când vin. Şi anunţ-o şi pe Ursulla de şedinţă. Poate că ne va onora cu prezenţa.

- Nu va veni, şefule.

- Anunţ-o oricum. Şi, Ştefania...

- Da, şefule.

- Mulţumesc.

6

Nu prea părea un departament de cercetare. Tot ce se vedea după uşile principale era un fel de hol mai mult larg decât lung din care porneau câteva uşi în ambele părţi. Nici un aparat, nici o eprubetă sau măcar un stativ gol, nimic care să arate că acolo se lucra ceva.

- Nu prea pare un departament de cercetare, nu se putu abţine Nicolescu să nu-şi spună părerea. Ce mai Turn de Oţel!

- Poate că suntem doar la intrare. Hai să vedem ce-i aici.

Nu mai aşteptă ca celălalt să îl oprească, intră pe prima uşă din dreapta. Sau cel puţin dori să intre. Nu reuşi pentru că uşa nu se deschise nici cu ajutorul cartelei şi nici sub loviturile de pumni şi picioare pe care le aplică nerăbdător.

- La ce te aşteptai să întâlnim? îl întrebă pe Nicolescu trecând la uşa următoare. La un covor roşu şi la o paradă de roboţi?

- Nu tocmai. Doar mai multă atenţie.

- Din partea mea poţi să visezi în continuare. Am întârziat aproape 3 sferturi de oră. Cu un asemenea record ar fi bine să o găsim pe Ursulla.

- Crezi că te aşteaptă special pe tine?

Petre se întoarse spre prietenul lui cu o faţă speriată de parcă acesta i-ar fi spus că lumea se va sfârşi a doua zi:

- Să nu mai glumeşti niciodată pe tema asta!

Apoi continuă să dea cu pumnii şi picioarele în uşă mai vârtos ca înainte.

- Ştii ceva, eu tot nu pricep ce vom face noi aici, îşi exprimă Nicolescu nemulţumirea.

- Acelaşi lucru pe care l-am făcut la proto-umani.

- Adică să distrugi toată linia de producţie?

- Ţi-am mai spus de câteva ori până acuma! A fost un accident. De unde să ştiu că ai pus sare în Coca Cola şi că lichidul ăla proaspăt obţinut interacţionează atât de prost cu curentul electric? În parte este şi vina ta, doar ştiai că scuip sau vomit orice lichid care nu-mi place.

Nicolescu se abţinu de la comentarii, lui Nicu Petre nu i-ar fi plăcut deloc aceste gânduri de altfel personale. Se mulţumi doar cu:

- Sper să nu ne pună să facem nimic greu. De câteva luni de când lucrăm la linia de asamblare a proto-umanilor tu nici măcar nu ai reuşit să înţelegi ce înseamnă un proto-uman.

Petre nu-i răspunse. Dar îi aruncă o privire atât de ameninţătoare încât prietenul lui îşi înghiţi toate vorbele ce-i stăteau pe limbă.

Că veni vorba de vorbe, Nicolescu trebuia să recunoască că era nemulţumit. Nemulţumit pe viaţă şi pe politicieni, nemulţumit că totul le mergea rău dar mai ales nemulţumit pe faptul că, în loc să fie concediaţi sau învinovăţiţi de accident şi aruncaţi în închisoare cum se aştepta, au fost chemaţi aici. Şi pentru ce? O mulţime de posibilităţi îi treceau cu viteza luminii prin minte şi nu ştia cum să le oprească, nu numai pentru că nu avea cui să le împărtăşească – Petre era deja departe încercând în modul să original să intre peste tot –, dar posibilităţile deveneau din ce în ce mai sumbre. Chiar îngrozitoare. Se simţea gata să o ia la goană şi să plece de acolo cu aceeaşi nerăbdare cu care Petre dorea să intre.

Încetişor au ajuns până în capătul holului observând că toate uşile erau închise.

- Perfect! exclamă nemulţumirea lui Nicolescu. Acum nu mai rămâne decât ca încăperea asta blestemată să se micşoreze şi să prindă şi pe noi înăuntru.

Ca şi cum Zeii ce controlau Turnul de Oţel l-ar fi auzit se auzi un scârţâit care-i făcu să tresară. O uşă se deschise larg parcă aşteptându-i. Se repeziră direct spre ea doar pentru a se opri la vederea celor câţiva oameni care treceau prin porţiunea dreptunghiulară proaspăt decupată din perete. Printre ei au reuşit vag să observe faptul că, spre deosebire de culoarele din restul clădirii care se goleau cu fiecare minut, cel de dincolo era deja ticsit cu oameni şi aparatură de toate tipurile şi toate culorile.

Doar atât apucară să vadă înainte de a se face întuneric. Sau cel puţin aşa li se păru când o siluetă se ivi de dincolo de uşă. O siluetă pe care nu o recunoscură la început. O siluetă la fel de umană ca şi peretele spre care cei doi s-au dat înapoi pe măsură ce robotul înainta parcă direct spre ei. Un robot în întregime neuman, realizat dint-o multitudine de piese metalice foarte diferite care străluceau cromat în lumina dintr-o dată slăbită. Parcă unul dintre roboţii de luptă din filmul SF „Robocop” şi de o formă nu foarte diferită tocmai aterizase lângă ei.

Cam palizi şi traşi la faţă, şi vă asigur că nu din cauza ultimelor zile de beţie, cei doi nu reuşiră să facă nimic altceva decât să urmărească cum grupul trece dintr-o parte în alta a coridorului. Robotul

manevra un fel de cutie etanşeizată de origine complet necunoscută şi cu scopuri chiar mai incerte care părea să plutească la câţiva centimetri deasupra solului. Părea să facă asta din simplul motiv că cei doi nu s-au obosit prea tare să se uite. De fapt nici nu s-au uitat deloc, erau prea ocupaţi cu altceva.

- Scuzaţi-mă, unde o putem găsi pe Ursulla Petrescu?

- Cine eşti? Cum ai intrat? Aveţi drepturi aici?

- Eu sunt Nicu Petre. Iar el este Petru Nicolescu. Piaza cea Rea, scuze, Ursulla ne aşteaptă.

Bărbatul degaja atâta siguranţă încât părea opusul celui din infirmerie. Ba chiar părea să nu aibă nimic sau aproape nimic în comun cu acea persoană. Nicolescu îi aruncă o privire derutată dar nu mai avea puterea să acţioneze. Se grăbea să intre în stare de şoc. Şi mai ales în încăperea de dincolo de uşă, spre o zonă spre care femeia îi conducea.

Din nou aceleaşi aparate. Alţi oameni, aceleaşi uniforme. Alţi roboţi. O prăjitură pe marginea unei mese apoi în mâna lui Petre.

- Mi-e foame, molfăi el ridicând din umeri pe post de scuză la privirea necruţătoare a lui Nicolescu.

- Trebuia să mănânci când ai avut ocazia.

- Adică când? Înainte să-mi dat blestemata aia de Cola cu sare şi să sărim în aer sau după ce Piaza cea Rea să vină să ne ia la... Pentru ce a venit să ne ia de fapt? Nu mai ţin minte.

- Ştiu. Alcoolul nu poate forma configuraţii chimice suficient de complexe ca să permită memorarea de date de orice fel. Şi asta indiferent dacă este prezent sau nu creier prin preajmă.

Petre mârâi un răspuns nedesluşit. Apoi mârâitul se transformă într-un lătrat atât de asemănător cu al unui câine că-i făcu pe amândoi să tresară.

- Bă, nu mai lătra, încercă să-l potolească Nicolescu. Nu vrem să atragem atenţia.

Cu aproape două ore în urmă Petre era încă cam beat şi curajos iar ceea prin ce a trecut din punct de vedere a şocului fizic se cunoaşte deja. Paliditatea şi tonul speriat pe care le afişă el acum îi amintiră lui Nicolescu de toate aceste:

- Nu eu am lătrat!

Apoi se prăbuşi urlând de-a dreptul îngrozit. Nicolescu ar fi vrut să-l ajute cu ceva dar pe de o parte nu îndrăznea să atingă nici măcar cu privirea câinele metalic ce sărise pe Petre şi încerca cu succes să-l lingă cu o limbă aspră ca un covoraş de mouse, iar pe de altă parte... Iar pe de altă parte groaza lui Petre era întrecută doar de un singur lucru: de frica lui Nicolescu ca acele jucăuşe 150 de kg. (dacă ar fi să considerăm estimările aproximative şi, mai ales ulterioare, ale lui Petre) de metal şi alte elemente să treacă de la obiectul de joacă actual la cel din imediata sa apropiere. Şi din motive acum evidente omul încercă să facă câţiva paşi înapoi dar nu reuşi să străbată zidul compact de oameni strânşi în jurul câinelui.

Cineva fluieră puternic iar câinele îl lăsă în pace pe Petre şi se retrase brusc spre sursa zgomotului.

- Văd că l-aţi cunoscut pe Obi Wan.

Petre se ridică ajutat şi se trezi faţă în piept – faţa femeii îi ajungea numai până la piept – cu Ursulla Petrescu, chiar persoana pe care o căuta. Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi pe un birou care se întâmpla să fie chiar alături. Acum feţele celor doi se aflau la acelaşi nivel.

- Stai jos, i se adresă ea câinelui ca şi cum i s-ar fi adresat cu întârziere lui Petre.

- Ce blestemăţie este şi ăsta!?!?

Dacă bărbatul ar fi tremurat doar un pic mai tare biroul s-ar fi desfăcut în bucăţi. Dar Petre se mulţumi să-şi potolească mişcările date de fluxul mărit de adrenalină şi inspiră adânc.

- Pare să fie un câine metalic, spuse Nicolescu.

- Zău?

Petre era de-a dreptul ironic. Deocamdată. Avea şi de ce, pentru el era deja evident. Poate prea evident, după gustul lui. Hainele pe care le scutura de zor indicau pe deplin acest lucru.

- Este o I.A., o Inteligenţă Artificială, care este organizată pentru a prelua funcţiile unui câine, îi lămuri Ursulla.

- I.A.? Asta faceţi voi pe aici?

- Printre altele. Te place, ştiai?

Spre groaza celor doi nou veniţi câinele se gudura pe lângă picioarele Ursullei şi ale lui Petre. Acestuia îi era frică să nu sară din nou pe el dar lui Nicolescu comportarea câinelui îi dădea de gândit: faptul că ştia din proprie experienţă că un câine se comportă aşa cu cei pe care îi consideră stăpâni deschidea porţile unor posibilităţi de-a dreptul nebănuite care, în lumina faptului că numai cu două ore în urmă Petre s-a dat la femeia care afla acum lângă el, l-ar fi făcut pe acesta din urmă să şteargă putina fără să se mai uite înapoi. Iar nimeni nu l-ar fi putut opri, nici el, nici Ursulla. Nici măcar toţi roboţii din clădire sau şeful cel mare, furiosul Freddy the Barney.

- Zău?

Din nou acel cuvânt.
- Nu s-a mai comportat aşa cu nimeni. Dar, oricum, nu prea vine nimeni de afară pe aici.
- Zău?
Fixaţia lui Petre pentru acel cuvânt ar fi trebuit să le dea de gândit la toţi suficient de mult pentru a schimba subiectul. Au şi făcut-o, era mai mult decât evident că toleranţa acestuia la nou era ca şi inexistentă.
- Veniţi cu mine, spuse femeia.
Cei trei – doi oameni şi un câine metalic – o urmară supuşi.
- Tu stai aici, spuse femeia fără să se întoarcă.
Se opriră toţi trei şi se uitară unii la alţii.
- Da' veniţi o dată!
Cei trei porniră din nou. În acelaşi timp, cu aproape aceeaşi viteză, în aceeaşi direcţie.
- Înainte de a ne spune să ne oprim din nou, izbucni Petre oprind-o, spune-ne şi nouă ce vrei să faci? Vrei să...?
Vocea bărbatului se poticni în faţa privirii îngheţate a femeii, aceasta se aplecă şi începu să şoptească la urechea câinelui câteva cuvinte neauzite de cei doi nou sosiţi. Se îndreptă:
- Voi doi, de data aceasta îi indică cu degetul, veniţi cu mine.
Cu feţe ce arătau de parcă s-ar fi dus la dentist cei doi o urmară dincolo de o uşă. Venise momentul răfuielii iar ei erau pregătiţi pentru asta. Sau cel puţin credeau că sunt.

7

La şase minute după ora cinci seara Freddy R. Barney intră în biroul secretarei cu o servietă diplomat în mână şi un telefon celular în cealaltă. Închise telefonul:
- Ştefania, ai anunţat-o pe Ursulla să vină la şedinţă?
- Da, şefule.
- Şi...?
Nu vreţi să ştiţi ce mi-a răspuns.
Femeia ezită, bunăvoinţa şefului i se părea foarte suspectă. Se aştepta să izbucnească într-un acces de furie dintr-un moment în altul.
- Spunea că este prea ocupată. Cei doi pe care i-aţi transferat de la proto-umani la cercetare, Petru şi Nicolescu, au cam întârziat.
În spatele biroului femeia îşi încordă nevăzut picioarele gata să o ia la goană. Dar şeful ei făcu o faţă plină de compasiune:
- Bieţii de ei.
Apoi intră în biroul personal fără să mai spună nimic. Vreme de aproape un minut femeia înţepeni pe scaun, doar ţârâitul videofonului o trezi înapoi la viaţă. Încheie cât mai repede conversaţia apoi iniţie o videoconferinţă a tuturor cunoştinţelor sale din firmă şi din afară: noua schimbare în atitudinea şefului trebuia anunţată tuturor.

8

- Am să vă explic tot ce trebuie să ştiţi în cât mai puţine cuvinte. Mă grăbesc să ajung la cină.
Petre Nicolescu şi Nicu Petre o urmaseră pe directoarea departamentului de cercetare prin aproape toată aripa ce-i fusese atribuită ajungând în cele din urmă într-o încăpere goală. Doar câteva tuburi ieşeau din colţuri, cei doi bărbaţi nici nu încercară să-şi dea seama ce reprezentau. Se mulţumiră să se proţăpească spăşiţi în mijlocul camerei ascultând-o cât se poate de atenţi.
- Aţi dat-o bară rău de tot acolo, la proto-umani, şi trebuie să vă mărturisesc că situaţia voastră este deosebit de gravă. Directorul comercial, Freddy Barney, a vrut să vă concedieze şi la drept vorbind o meritaţi.
- De ce ai intervenit în favoarea noastră?
Nicolescu era stupefiat. Această întrebare reprezenta o îndrăzneală deosebită, aproape la limita nesimţirii, mai ales venind din partea sa. Se aşteptase la orice mai puţin la acest lucru.
- Ce te face să crezi că eu am fost aceea care am intervenit în favoarea voastră?
Nicolescu se aşteptase la o explozie sau ceva asemănător dar aceasta nu veni. Era doar o întrebare normală pe un ton la fel de normal.
- Doar suntem aici, nu-i aşa?
- Eşti inteligent. Îmi place.

Parcă pentru prima oară femeia zâmbi. De-a dreptul speriat de sine, Nicolescu se trezi că îi place zâmbetul femeii. Era un zâmbet plăcut, foarte deosebit de ceea ce se spune despre Piaza cea Rea. *Să fi văzut oare Nicu ceva ce mi-a scăpat? Dar ce? Şi mai ales cum naiba? Doar era beat!*

- Acesta este şi motivul pentru care v-am adus aici. Vă urmăresc de ceva timp şi cred că vă pot folosi talentele mai bine decât ca supraveghetori la o linie de producţie.

Mintea lui Nicolescu, parcă posedată de un diavol logic de vreo două ore încoace, continua să lucreze la potenţialul maxim.

- Ai avut vreo legătură cu ceea ce s-a petrecut la linia de producţie?

- Hei, interveni şi Petre cu putere în discuţie. Cum să aibă vreo legătură cu dezastrul de ieri? Parcă am stabilit că a fost un accident!

- Răspunde la întrebare.

- Nu. Nu am avut nici o legătură. Dar m-am folosit de prilej pentru a vă aduce aici.

- Ai mai spus-o dată. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

- De ce v-am ales tocmai pe voi? Dar ţi-am răspuns deja: vreau să vă folosesc în munca mea.

- Când ai ajuns la concluzia că noi suntem cei vizaţi? Nicule, închide gura.

Instinctiv Petre făcu ceea ce i s-a spus şi îşi închise gura pe care o ţinea deschise de o vreme încoace. La drept vorbind starea lui de buimăceală ilustra perfect starea pe care o simţea şi Nicolescu undeva în interiorul conştiinţei sale. Iar Nicu Petre? Ei bine, tupeistul din el se trezise dintr-o dată în mijlocul unei confruntări dintre două personalităţi deosebit de dure – mai corect vorbind era numai una şi jumătate pentru că şi vocea speriată din interiorul lui Nicolescu conta – şi, complet depăşit de evenimente, rămăsese cu gura căscată încercând să se adapteze situaţiei. Acum îşi ţinea dinţii încleştaţi şi continua să facă acelaşi lucru.

Femeia nu-i răspunse de la început aşa că tăcerea se prelungi pentru câteva secunde. Şi chiar mai mult.

- Ştii ceva? Când am să aflu în ce moment v-am ales pe voi pentru experimentul meu veţi fi primii care veţi afla.

Nicolescu nu era mulţumit de răspuns dar ştia că nu va obţine mai mult. Acceptă acest lucru cu o mişcare din cap.

- Şi noi ce vom face mai departe?

- Pentru moment nimic important. Veţi face cunoştinţă cu restul şi vă veţi integra în colectiv. Vă voi spune ce anume trebuie să faceţi pe parcurs. Bine?

O propunere perfect logică. Nicolescu aprobă cu o nouă mişcare a capului.

- Acum vă rog să mă scuzaţi, băieţi. Trebuie să mă pregătesc pentru cină.

- Am totuşi o întrebare. Ba nu, două.

Se părea că tupeul lui Nicu Petre se trezise la viaţă ca pasărea Phoenix din propria ei cenuşă.

- Atunci întreabă, îl încurajă femeia.

- Unde cinăm în seara aceasta?

- Ce te face să crezi că cinăm împreună?

- Faptul că te-am invitat ceva mai devreme în oraş iar acum te pregăteşti pentru cină.

- Da' să ştii că are tupeu băiatul!

Nicolescu îşi închise gura cu o putere de-i făcu dinţii să scrâşnească dar era prea târziu. Propoziţia îi ieşise din gură de parcă ar fi avut o viaţă proprie şi îşi ceruse dreptul de a se afirma. Nu lăsă în urmă decât o expresie de stânjeneală pe faţa lui Nicolescu şi un urlet neexprimat care l-ar fi îngrozit chiar şi pe directorul comercial în Biroul Oval al firmei.

- Nu te nelinişti, încercă să-l calmeze femeia. Am mai avut de-a face cu aşa ceva.

Ceva din tonul sau expresia ei ar fi trebui să-i dea de gândit lui Petre. Dar acesta nu reacţionă cu nimic până în momentul în care femeia se apropie de el şi, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută puternic şi îndelungat pe buze. Un sărut de o intensitate atât de puternică încât chiar şi Nicolescu reacţionă pozitiv... din toate punctele de vedere. Când totul se termină cu toţii erau mai relaxaţi. Ba chiar atât de relaxaţi încât cu greu ar fi putut spune unde şi când erau. Ştiţi bine la cine anume mă refer.

- Care este a doua întrebare?

- Cu... cum?

- Care este a doua întrebare pe care vroiai să mi-o pui?

- Ce este un proto... proto-uman?

Nicolescu trebui să recunoască că dintre toate posibilele întrebări aceea era dacă nu cea mai nepotrivită atunci una dintre cele mai nepotrivite. Dar spre marea sa surpriză femeia îi răspunse cu răbdarea şi înţelegerea pe care cineva i-o acordă unui copil mic:

- Ştii ce este o I.A., nu-i aşa?

- Da. Un program inteligent care poate învăţa.

- Un proto-uman este un robot de orice tip care are implementat ca sistem de operare un program de Inteligenţă Artificială, sau I.A., cum i se mai spune. Asta înseamnă că poate memora datele şi învăţa exact ca un om fără a fi obligatoriu umanoid din punct de vedere fizic şi nefiind nici pe departe atât de complex ca creierul unui om.

În acel moment Nicolescu se decise să o ajute pe femeie:

- De aceea pot fi folosiţi la o multitudine de lucruri: de la ajutor la treburile casei la aeronautică şi ieşirea în spaţiul extraterestrul, de la sistemul de învăţământ la armată şi în multe alte domenii.

- Am înţeles.

Posac Petre le întrerupse explicaţiile iar cei doi nu mai continuară.

- Atunci eu plec, băieţi. Ne vedem mâine dimineaţă.

- Şi până atunci ce facem?

- Duceţi-vă acasă şi odihniţi-vă. Vă aştept mâine la ora 8.00. Şi, băieţi, să nu mai întârziaţi ca şi astăzi...

- Bine doamnă.

- Domnişoară.

- Bine domnişoară.

Dar umilinţa falsă din comportamentul lui Petre avea şi o tentă ironică, iar Nicolescu ştia asta. Şi femeia ştia asta. La naiba, chiar şi Obi Wan ştia asta, îşi exprimă bucuria revederii cu un lătrat. Petre tresări puternic şi îl potoli pe câine cu un gest la pământ.

- Încă un lucru: când veniţi mâine aduceţi-vă şi câteva lucruri de trebuinţă. Adică nişte haine de rezervă, câte o pijama dacă folosiţi, şi câte o perie de dinţi. Pastă avem noi.

- De ce? Ne inviţi peste noapte acasă la tine?

Oricine ar fi spus că de data aceasta Petre începea să devină cam nesimţit. Chiar şi cel mai bun prieten al lui îşi spunea uneori acest lucru, doar că îl cunoştea prea bine pentru a şti că acesta avea obiceiul să facă haz de necaz un pic cam prea des.

- Continuă să visezi.

- Cred că vrea să ne spună că programul în departamentul de cercetare se poate prelungi mult peste program şi este posibil să ne petrecem noaptea aici.

- Corect din nou. La revedere, băieţi.

- Pe data viitoare, frumoaso.

Femeia plecă lăsând-i pe cei doi oameni şi câinele metalic singuri. Acesta din urmă începu din nou să sară pe Petre, acesta îl împinse spre celălalt bărbat care îl împinse mai departe. Câinele reveni.

- Ce naiba este cu câinele ăsta? Nu-i arde decât de joacă!

- Frumoasă femeie! Şi nici nu este chiar atât de dură precum credeam.

- Bă, mi se pare mie sau tu te-ai îndrăgostit?

- Cine, eu?!?! Nu mai glumi cu aşa ceva. Nu ştii că nu mă pot îndrăgosti?

- Pentru că deja o iubeşti.

Petre rămase pe gânduri ca şi cum ar fi încercat să se decidă dacă îl va pocni pe cel de lângă el sau doar va încerca să nege cât mai vehement. Dar Petre se mulţumi să întrebe obosit:

- De ce naiba ai întotdeauna dreptate?

Nicolescu se aşteptase la orice altceva. Acum însă răul era făcut aşa că nu-i rămase decât să se scarpine în vârful capului încercând să digere situaţia în care se găseau. Nu era una prea roză: în ultimele 24 de ore supravieţuiseră miraculos unei explozii care distrusese mai tot în jur şi unei nopţi şi dimineţi de beţie cruntă care-i lăsase doar cu câte o durere cumplită de cap şi probleme cât casa. Apoi, în loc să fie concediaţi şi aruncaţi în închisoare pentru distrugere masivă de bunuri, au fost avansaţi la departamentul de cercetare. Unde nu aveau nici cea mai mică idee despre ce aveau de făcut sau de ce au fost lăsaţi singuri.

- Bă, noi am fost lăsaţi singuri.

O remarcă deosebit de „inteligentă”.

- Împreună cu câinele.

Altă remarcă „inteligentă”, de data aceasta din partea lui Petre.

- Ce facem în continuare?

- Nu ştiu. Cred că ar trebui să dăm o raită prin zonă.

- Dar cartelele noastre nu deschid nici o uşă!

- Cartelele noastre nu, dar maestrul Jedi aici de faţă ar trebui să deschidă cel puţin o parte.

Ieşiră pe culoar iar câinele o luă spre capătul holului.

- Obi Wan, vino aici, îl chemă Petre.

- Şi cum se face că te-ai îndrăgostit de ea? Parcă spuneai că nu crezi în dragoste la prima vedere?

- Zău că nu ştiu. Iar despre dragostea la prima vedere, nici acum nu cred în aşa ceva. Oricum, eram prea beat ca să-mi dau seama cum mi s-a părut prima oară când am văzut-o.

Pentru o mai bună înţelegere a zonei în care cei doi se aflau imaginaţi-vă un hol central în formă de cilindru care se întinde în sus pe toate cele 6 nivele ale departamentului de cercetare din care pornesc câte patru culoare înţesate cu tot felul de laboratoare. Între deschizăturile holurilor sunt uşor observabile câte trei perechi de uşi ale altor laboratoare şi ale lifturilor absolut necesare unui complex de orice fel. Holul este folosit atât pe post de laborator cât şi pe post de loc de adunare a tuturor oamenilor de ştiinţă de pe nivelul respectiv, prin deducţie directă ne putem imagina faptul că fiecare nivel al holului este umplut cu mese, scaune şi tot felul de nimicuri esenţiale pitoresc aşezate. Şi am avea dreptate.

Şi toate acestea sunt îngropate adânc sub pământ cu nivelul superior pornind din dreptul holului mai mult lat decât lung cu care făcuseră cunoştinţă eroii noştri ceva mai devreme, un adevărat buncăr antiatomic alimentat cu energie electrică de o pilă de fuziune atomică independentă şi de mare putere. Cei doi oameni studiară holul şi dalele transparente ale nivelului de deasupra minunându-se *pentru a câta oară?* de tehnologia parcă atât de nouă, atât de deosebită. În încercările sale de a-l potoli pe câinele metalic Petre observă pe una dintre mese din holul central ceva ce semăna cu o minge de tenis de câmp pe care o luă cu nonşalanţă.

- Uite, i-o arătă câinelui. Prinde asta şi adu-mi-o.

Cu o mişcare mult prea rapidă pentru a observa scâncetul câinelui omul aruncă mingea de... tenis de câmp cu putere spre capătul opus al holului din imediata sa apropiere. Apoi se întoarse spre Nicolescu doar pentru a-l vedea pe acesta cum se năpusteşte spre el şi-l doboară. Se dovedi a fi o mişcare inspirată: ceva ce semăna foarte bine cu un meteorit trecu prin locul unde numai cu o fracţiune de secundă înainte îi fusese capul. Apoi obiectul zburător neidentificat ce semăna foarte mult cu o minge de tenis de câmp începu să ricoşeze prin tot holul central distrugând tot ce întâlnea, adică eprubete, monitoare, pahare şi sticle de apă şi suc, răvăşind hârtiile şi oamenii, chiar crăpând una din dalele transparente de deasupra. În cele din urmă, *oare de ce?* , se îndreptă din nou spre expresia uimită a celui care o aruncase doar pentru a se opri în gura lui Obi Wan a cărui salt eroic îl salvă pentru a doua oară pe Petre în ultimele 30 de secunde.

Un val de înjurături şi blesteme, o parte preluate chiar de la directorul economic care părea să fie o personalitate în zonă, răsună în cor în urma proiectilului.

- Cine naiba a aruncat MZN-ul? se auzi o voce suficient de puternică pentru a trece peste toate celelalte zgomote de fond.

- Ce naiba este un MZN? se auzi o altă voce la fel de puternică.

- Mingea Zburătoare de Neoprit, boule!

- Bou e taică-tău, ţîcă!

Un tânăr blond şi înalt cu nişte ochelari haioşi pe nas şi muşchi masivi vag vizibili prin tricoul subţire se apropie de cei proaspăt veniţi, era vizibil enervat la culme. Ba chiar furios.

- Cine sunteţi şi cum aţi intrat aici?

- Suntem Nicu Petre şi Petru Nicolescu şi am intrat pe uşă.

Un răspuns foarte „inteligent” şi, bineînţeles, la fel de insuficient.

- Am auzit de voi. Aţi aruncat în aer linia de proto-umani.

- Veştile circulă repede pe aici, i se adresă Petre lui Nicolescu.

- Mie-mi spui?

- Ce căutaţi aici? Vreţi să ne distrugeţi şi pe noi?

- Te asigur că nu.

Dar MZN-ul din mâna lui Petre şi distrugerile tocmai provocate de acesta nu îl susţineau prea mult.

- Tot nu mi-ai spus cum aţi intrat? Cine pizda măsii te-a adus aici?

- Ursulla Petrescu.

Un răspuns suficient de bun pentru a tăia avântul oricui. Dar Petre nu se mulţumi cu atâta:

- Ea ne-a cerut transferul şi este foarte sigură de asta. Aşa că va trebui să ne suportaţi cel puţin pentru o perioadă.

Dacă oricare dintre ei ar fi avut suficientă minte să se gândească la situaţia creată ar fi ajuns foarte repede la concluzia că se comportau ca nişte adolescenţi proşti. Dar care adolescent reuşeşte să gândească la rece într-o situaţie explozivă?

Petre şi tânărul cu ochelari haioşi era gata să se încaiere în ciuda protestelor cu jumătate de gură ale mulţimii de oameni adunaţi în jurul lor, doar o minune ar putea să-i mai împiedice. Iar minunea s-a şi întâmplat, numele ei este acum familiar: Ursulla Petrescu.

- George!

Vocea incredibil de puternică pentru o femeie ce părea atât de micuţă faţă de bărbaţii din jur emana o asemenea autoritate încât îi făcu pe toţi să încremenească în locurile lor. Pe toţi în afară de Petre care încremeni din cauza frumuseţii şi stilului elegant strict caracteristic noii lui şefe îmbrăcată deja pentru cină. Chiar şi Nicolescu simţi că se îneacă, dar motivele lui erau încă incerte.

- Mi se pare mie sau sunteţi gata să vă bateţi?

Ceva, *dar oare ce anume?* , indica faptul că nu tolera acest lucru în cuprinsul departamentului ei. Că îi plăcea ordinea şi înţelegerea printre oameni, printre oamenii *ei*.

- Bine, faceţi-o. Dar faceţi-o repede, mi-e foame şi mă grăbesc la cină.

Nimic nu i-ar fi putut surprinde mai mult. Poate doar pumnul pe care Petre se grăbi să-l aplice în bărbia blondului, acesta se feri pierzându-şi ochelarii cei haioşi. Cineva îi prinse înainte să devină haioşi în mai multe bucăţi pe pardoseală. Cei doi nu apucară să mai facă nimic. Şi nu pentru că cei din jur încercau aproape disperaţi să-i oprească, atât doar că nu puteau să intervină din cauza unui corp masiv apărut pe neaşteptate peste tot în jurul bătăuşilor. Aceştia se treziră suspendaţi la aproape un metru deasupra podelei metalice în ciuda protestelor lor zgomotoase.

- Toată lumea, linişte!

Tăcere.

- Ce naiba se petrece aici? V-aţi pierdut minţile?

Femeia părea furioasă. Iar robotul imens supus ordinului ei direct care îi reţinea pe cei doi tineri părea, ba nu, chiar era, complet imperturbabil.

- Vreau nişte explicaţii!

Cei doi reţinuţi începură să vorbească în acelaşi timp.

- Pe rând, copii. Pe rând!

- Boul ăsta s-a legat de noi.

- Iar cretinul aici de faţă a început să distrugă totul. De ce l-ai adus aici, şefa? Nu avem nevoie de el. De ei.

- Nu cred că este problema ta asta.

Cei doi ar fi început să se încaiere din nou dacă ar fi putut. Dar suspendaţi fiind mişcările lor în încercările de a ajunge unul la celălalt se transformară în ceva pe cât de dezordonat şi confuz pe atât de amuzat. Atmosfera se destinse brusc, câţiva chiar începură să chicotească cât mai invizibil. În cele din urmă chiar şi Nicolescu, până şi Ursulla, se destinseră şi începură să zâmbească discret ca doi oameni inteligenţi. Singurele persoane încă serioase, pe cale să obosească şi inconştiente de reacţia celor din jur, erau cele din braţele robotului.

- Robo J, pune-i jos.

Robotul se supuse ordinului stăpânei sale iar cei doi oameni acum obosiţi de-a binelea se mulţumiră să se privească cu nişte priviri ce ar fi distrus fiecare dintre ele robotul dintre ei.

- Daţi-mi voie să vă spun un lucru, iar vocea femeii răsună încă o dată peste capetele celor din holul central. Dar mai întâi aş vrea să vi-i prezint pe cei doi noi colegi: Nicu Petre şi Petru Nicolescu.

- I-am cunoscut deja, spuse blondul. La revedere.

Era clar. Fie tupeul lui Petre îşi găsise perechea, iar Nicolescu ar fi preferat aproape orice în afară de aia, ori blondul cu ochelarii acum recuperaţi era unul dintre preferaţii Ursullei Petrescu. O alternativă aproape la fel de rea, dacă nu chiar mai rea. Un nou război se profila la orizont, un război pentru o femeie şi o poziţie în cuprinsul departamentului de cercetare. În momentul acela Nicolescu ar fi preferat al treilea sau chiar al patrulea război mondial în schimbul acestui război, ar fi fost mai puţin sângeros.

- De ce, pleci undeva? ripostă Petre ironic.

O remarcă perfect previzibilă, cel puţin pentru Nicolescu. Una dintre primele înţepături acide.

- Ceea ce vreau să spun..., iar duritatea din vocea Ursullei în făcu din nou să tresară.

Îşi merită porecla de Piaza cea Rea. E foarte dură, ca un robot.

- ...este că vreau să îi trataţi la fel aşa cum vreţi să fiţi trataţi voi înşivă. Ştiţi cu toţii de accidentul care a avut loc ieri şi mai ales de incidentul de mai devreme şi vreau să încercaţi să nu le luaţi în seamă.

Tăcere. Adică din nou tăcere.

- Aţi înţeles?

De undeva din mulţime se auziră câteva mormăituri aprobatoare iar lumea ce se adunase ca la circ începu să-şi reia treburile iniţiale. Mai rămaseră pe loc doar cele patru personaje principale implicate în incident şi robotul acum aproape inutil. Şi bineînţeles câinele metalic, Obi Wan.

- Despre voi, se întoarse Ursulla spre cei trei bărbaţi care se cutremurară aproape vizibil sub privirea ei, nu vreau să aflu că v-aţi certat sau v-aţi bătut pe proprietatea firmei. În afară puteţi face orice mai puţin să vă omorâţi între voi, dar aici veţi fi cât mai cuminţi posibil.

Se spune că marile minţi gândesc la fel. Nu ştim încă care sunt asemănările şi deosebirile dintre blondul înalt pe nume George Mureşan şi Nicu Petre, dar ei şi-au deschis gurile în acelaşi timp şi mai ales tocmai în acelaşi moment pentru a comenta. Erau sortiţi să nu reuşească:

- Să nu îndrăzniţi să comentaţi! Nu sunt nici persoana şi nici nu am dispoziţia potrivită pentru aşa ceva.

Din nou Mureşan şi Petre reacţionară la fel închizându-şi gurile cu privirile strălucind ameninţător. Unul către celălalt şi invers.

- Sper că aţi înţeles cât mai bine acest lucru pentru că veţi petrece mult timp împreună de acum înainte.

Nimic din acest Univers nu i-ar fi putut pe cei trei să nu exclame în acelaşi timp pe tonuri diferite de revoltă şi nedumerire.

- Cum?!?!

Nici Ursulla Petrescu cu privirea, tonul şi zvonurile despre ea, nici directorul economic Freddy Barney care tocmai ieşea inocent şi complet incoştient de situaţia în care intra din lift, nimic. Poate doar o catastrofă suficient de devastatoare ca să distrugă de pe faţa Pământului întregul complex într-o clipă. Acea clipă.

- George vă va ajuta să vă adaptaţi aici când eu voi fi ocupată.

Va fi amuzant.

Gândul îi aproape smulse lui Nicolescu un zâmbet. Aproape. Pentru că fiorii de groază ai imaginii viitorului apropiat îi crispară faţa într-un rânjet de cap de mort şi îi făcură faţa chiar şi mai palidă. Mai albă.

Încercară cu toţii să protesteze de parcă fuseseră condamnaţi la moarte fără suspendare şi fără drept de apel dar nu mai aveau la cine. Femeia era deja departe, lângă directorul comercial. Plecară împreună lăsând în urmă trei oameni revoltaţi. Şi un câine cu botul pe labe.

9

Ce-ar mai fi de spus? Vreme de aproape două luni directorul comercial trudi să facă la loc linia de producţie a proto-umanilor blestemându-l de zor pe cei doi incompetenţi care au distrus-o de câte ori avea ocazia. Adică foarte des. În această vreme cei doi, în ciuda blestemelor care altfel i-ar fi distrus demult, îşi petreceau foarte multă vreme la departamentul de cercetare învăţând, căpătând experienţă şi, doar uneori acum, distrugând lucruri cu nonşalanţa lor specifică, tulburătoare.

Aşa au aflat, de exemplu, că MZN-ul cu care au avut de-a face chiar în prima zi acolo, aflat încă în faza de proiect pe atunci, era o adunătură de pseudocristale cu proprietatea de a-şi păstra în întregime impulsul iniţial şi uneori de a şi-l mări.

- Imposibil!

Vă puteţi închipui că surpriza lui Nicolescu – care îşi mai amintea ceva fizică din liceu – a răsunat în holul central în care se aflau ca împuşcătura unui pistol speriindu-i chiar pe unii ce se aflau acolo împreună cu ei. Dar George şi pe atunci experienţa relativ nouă prin care trecuseră îi şterseră rapid surpriza aruncându-l în extrema admiraţiei, făcând-l să se minuneze. Emoţiile au trecut totuşi repede iar firea sa practică îi puse mintea în mişcare încercând să-i afle posibilele aplicaţii. Cu toate acestea Petre a fost cel care i-a dat prima idee, aceea de a fi folosit în tenis şi, modificată în diverse forme, şi în aproape toate categoriile de sport. Începând cu culturismul şi terminând cu artele marţiale şi boxul.

O idee care l-a făcut să zâmbească la început dar pe care Ursulla a considerat-o demnă de atenţia departamentului de marketing.

Animozitatea dintre George Mureşan şi Nicu Petre s-a mai micşorat dar nu a încetat nici un moment să existe. Nu s-au bătut niciodată dar nici buni prieteni nu au devenit. Mureşan s-a achitat onorabil de datoria pe care şefa o încărcase pe umerii lui făcându-le noilor sosiţi intrarea în lumea fascinantă a ştiinţei în general şi a roboţilor în special.

Totul părea perfect. Părea. Nu era perfect din cauza senzaţiei neplăcute pe care o simţeau amândoi că lipsea ceva. Ceva nelămurit care putea fi înţeles doar prin accesul în singura secţiune a complexului în care nu aveau încă acces. Cum de altfel nu aveau nici cea mai mare parte a personalului.

- Nu ştiu ce este în porţiunea 11C, le-a răspuns Mureşan frământându-şi MZN-ul când a fost întrebat. Nu am fost niciodată acolo.

Acest gest, de a frământa în palmă un MZN se datorează în mod direct ideii lui Petre de a fi folosit în dezvoltarea musculaturii scheletice şi implică o minge ceva mai elastică şi mai ovală decât cea folosită de acesta pentru a distruge holul central al nivelului 4 la care îşi petrecea acum veacul.

- Cum aşa? Credeam că eşti unul dintre preferaţii şefei.

Nicolescu nu avea nici un MZN de frământat, le considera un pic prea periculoase pentru gustul lui. În plus, nu îndrăznea să îşi ocupe mâinile şi cu aşa ceva pe lângă cana de cafea de fiecare dimineaţă. Îi era frică de confuzia uşor de făcut dintre un MZN şi o gogoaşă, numai Universul ştia – şi încă numai el ştie – de reacţiile unui corp uman în urma încercărilor de a mânca o minge zburătoare de neoprit (MZN).

- Se poate spune şi aşa, îi răspunse un Mureşan gânditor. Dar pentru că sunt cel mai bun. Iar asta nu-mi dă dreptul de a mă plimba oriunde. Că veni vorba, unde este Petre?

- Habar n-am. Nu ştii deja că nu prea vine la ora asta pe-aici? Dacă avem noroc ajunge cam într-o jumătate de oră.

- Cred că bântuie pe undeva prin oraş în drum spre aici.

- Sau îl bântuie visele, îi plăcu lui Nicolescu verbul. Mă îndoiesc că s-a trezit după beţia de sâmbătă.

- Dar ce a fost sâmbătă?

- S-a căsătorit unul dintre foştii lui colegi de liceu şi a fost invitat.

- Chiar atât de rău s-a îmbătat?

- Chiar mai rău. Vezi tu, nu prea are obiceiul să bea dar când o face, o face lată de tot. Ursulla îţi poate spune şi ea asta.

- Cum aşa? dori să ştie nerăbdător Mureşan.

În vreme ce Nicolescu se lansă într-o scurtă povestire despre ziua accidentului de la proto-umani şi cea care i-a urmat Petre bântuia, ca să folosim chiar verbul celor doi, prin secţiunea interzisă. Nici chiar el nu ştia cum a reuşit să intre, ştia doar că a vrut neaparat să o facă şi după câteva încercări nereuşite de a deschide uşa plus câteva blesteme şi înjurături spuse cu glas scăzut pentru a nu fi auzit dar din ce în ce mai îngrozitoare pe măsură ce încercările dădeau greş, ei bine, uşa se deschise în faţa lui.

- Chiar o iubeşte?

Mureşan era stupefiat, şi nu din cauza preferinţelor lui Petre în materie de femei – după propriile sale cuvinte Piaza cea Rea era ultima femeie de care cineva, oricine, se putea îndrăgosti – cât mai ales datorită dragostei la prima vedere de care acesta dăduse dovadă în condiţiile unei beţii crunte.

- La început am crezut că este o glumă, încercă să-l scuze Nicolescu, apoi am crezut că este un moft dar până la urmă a trebuit să cedez. Nici acum nu ştiu dacă doar o iubeşte sau o venerează.

Mureşan scoase un fluierat uluit.

- De ce oare am impresia că vorbiţi despre mine?

Cei doi au sărit în sus surprinşi. Se întoarseră spre Petre cu un alt subiect pe buze:

- Ai ajuns cam repede astăzi, spuse Nicolescu rapid.

Prea rapid pentru a observa că nu era Petre cel care tocmai venise. De fapt nici nu era bărbat: era ultima persoană la care se aşteptaseră şi pe departe cea mai nedorită în acele momente, adică nimeni alta decât Ursulla Petrescu.

- Da de unde, nici nu am plecat de ieri, îi răspunse ea.

- Scuze, şefa. Credeam că-i Petre.

- Iar eu credeam că ştii că a venit deja.

- Cum?!

De data aceasta Nicolescu era aproape ameninţător.

- Şi-a folosit cartela de acces acum aproape un sfert de oră.

Cel în cauză era dezamăgit. Dincolo de uşa principală a secţiunii nu erau decât 4 încăperi. Una dintre ele era plină cu ceva ce păreau piese de schimb, alta cu CD-uri ce păreau a fi înregistrări de tot felul ce semănau destul de mult cu cele ale culturii generale ale unei persoane începând de la copilărie şi până la vârsta matură. Asta din ceea ce a reuşit Petre să vadă. A treia încăpere părea a fi o cameră de zi – ?!?! – iar în a patra încă nu a apucat să intre. Dar tocmai se grăbea să corecteze această omisiune.

- O cameră de proiectare! Perfect! Doar pentru asta ne ţine departe?

Acum Petre era chiar dezamăgit. Mai văzuse destule asemenea camere de proiectare pline de computere puternice, terminale ale unor computere şi mai puternice, senzori şi tot felul alte de aparate ce difereau în funcţie de domeniul cercetării. Aceasta nu era cu nimic mai specială decât celelalte camere de proiectare ale roboticii.

Cu excepţia unui sunet, un clinchet, oarecum familiar.

- E cineva aici?

Înaintă precaut spre mijlocul încăperii, dincolo de nişte dulapuri metalice cu conţinut şi scop necunoscute văzu un fel de fotoliu computerizat plin de cabluri şi un robot de tipul schelet-mecanic ridicat în picioare. Pesemne stătuse aşezat în fotoliu şi se ridicase atunci când a intrat musafirul necunoscut.

- Cine eşti? Ce eşti?

O voce metalică cu inflexiuni vag cunoscute. Petre estimă o înălţime a robotului de vreo 1.60 de metri, cât o femeie mai mică şi un volum pe o măsură. *Dacă nu ar fi complet metalic ar fi...* Nu-şi duse gândul la capăt, avea altele pe cap.

- Nimeni nu trebuia să fie aici. Secţiunea este interzisă tuturor străinilor.

Ca răspuns Petre uită de toate precauţiile şi înaintă până la câţiva paşi de scaun. Se scărpină încă stupefiat în creştetul capului şi se decise să se prezinte.

- Mă numesc Nicu Petre. Dar mi se spune de obicei pe numele de familie.

- Petre?

Acesta aprobă din cap. Ca o prelungire a mişcării observă două monitoare a căror afişaj se schimba permanent, nu puteau fi decât monitoarele robotului. Mai văzuse aşa ceva nu cu mult timp în urmă la construcţia altui robot. Doar că acela nu era încă complet construit, în schimb acesta părea complet.

- Cum se face că vorbeşti? Adică... cum de mă înţelegi?

- Nu pricep la ce te referi. Nu este ceva normal?

Dintr-o dată fără nici o urmă de nedumerire şi cu un interes ce era depăşit numai de tupeu – uneori – Petre încerca să tragă de timp în timp ce se apropia de cele două monitoare. Nu se aştepta să înţeleagă tot ce apărea pe ecran, dar putea măcar să-şi facă o primă impresie. Aşa că negă din cap.

- Nu, nu este ceva normal. Eşti primul com.... primul robot cu care pot susţine o conversaţie.

Pentru o secundă lui Petre i se păru că vede pe ecranul unuia dintre monitoare definiţia de dicţionar a cuvântului *conversaţie* dar acesta dispăru aproape imediat, înainte de a o putea citi.

- Tu nu eşti robot?

Petre redeveni precaut. Un robot care nu putea deosebi oamenii de ceilalţi roboţi era grav, un robot inteligent care era incapabil de acest lucru reprezenta de-a dreptul un dezastru.

- Nu, sunt un om. O fiinţă umană. Ştii ce este o fiinţă umană?

- Da.

Din nou o definiţie de dicţionar, apoi o alta, fulgerară pe ecran.

- Ai mai văzut o fiinţă umană până acum?

- Nu. Eşti prima.

- Ce vârstă ai?

- Nu înţeleg.

- Când ai fost activat?

- Acum 52 de ore, 4 minute, 12 secunde.

- Două zile...

Fluieră uimit. Cineva, numai Ursulla Petrescu putea fi – sau cineva sub comanda sa directă –, reuşise să facă un robot conştient şi să îl aducă la viaţă cu succes. Şi mai ales în cel mai mare secret.

- Ce este aia? întrebă repede robotul.

- Ce anume?

Robotul îi reproduse fluieratul atât de bine încât părea înregistrat.

- Cum ai făcut asta? întrebă el.

- Eu te-am întrebat prima.

- Este un fluierat. Este un lucru pe care îl pot face oamenii. Uite, aşa.

Petre îşi schimonosi buzele încercând să-i arate robotului cum se scoate un fluierat dar nu scoase nici un sunet. Nu pentru că nu ar fi vrut, dar ceva îl apucase de corzile vocale şi-l strângea de ele de parcă nu ar fi avut nimic altceva de făcut. Abia după un timp reuşi să-şi golească plămânii iar sunetul sună ca o combinaţie de oftat, gemut, urlet de durere şi scremut. Un sunet cu adevărat neidentificabil.

- Ce-ai spus?!?!?!

Robotul ezită pentru o secundă înainte de a repeta ultima întrebare.

- Eu te-am întrebat prima.

- Eşti femeie!

- Incorect. Sunt un robot cu I.A. a unei femei.

Petre nu mai aşteptă altceva. Nu mai ştiu decât că trebuie să iasă cât mai repede. Pentru a face asta se izbi mai întâi de o parte însemnată a echipamentelor înainte de a trece dincolo de siguranţa relativă a uşii. Inerţia îl împinse în zidul opus, rămase lipit de el vreme de câteva secunde apoi se lăsă să se scurgă de-a lungul lui.

Nu ştiu cât timp a stat aşa, ghemuit. Se trezi din amorţeală doar la atingerea delicată a unei mâini şi ridică capul doar pentru a privi toţi porii de pe faţa Ursullei Petrescu. Feţele lor aproape se atingeau dar pe Petre nu îl supără acest lucru. Ba chiar îi plăcu această conexiune care se formă între ei, era suficient de puternică pentru a mai putea fi negată.

- Ai văzut-o.

Nu era nici pe departe o întrebare. Era ceva ce o ştiau amândoi.
- Ce zici despre ea?
- Nu am cuvinte.
Era prima oară când Petre relata adevărul absolut. Dacă ar fi putut acest lucru l-ar fi speriat.
- Este o adevărată operă de artă. Opera mea de artă.
Mândrie în vocea ei. Şi admiraţie – pe lângă dragoste, ranchiură şi şoc – în privirea lui Petre.
- Pentru asta ai nevoie de noi?
O deducţie deosebită pentru Petre, dar ce nu era deosebit în acele momente.
- Da.
- Pentru ce? Ţi-ai construit deja afurisitul robot!
- Da. Dar are personalitatea încă nefinisată. Iar eu nu pot face asta.
Petre uită de toate şi deschise gura larg, o uită aşa. Era prima oară când Piaza cea Rea îşi recunoştea limitările.
- Şi cum putem *noi* să te ajutăm?
- Învăţaţi-o să devină femeie.
Din şoc în revoltă:
- Dar ce ştim noi despre femei?!?!
- Mai multe decât credeţi.
Asta îl lăsă pe Petre fără replică. Chiar, ce aţi putea *voi* replica la aşa ceva?
- Unde este Nicolescu?
- L-am pus să te caute pe undeva pe la nivelul 2. Hai, vino.
Cei doi plecară. Dacă o persoană se poate schimba de la o curiozitate furioasă la îngrijorare şi frică în numai doi paşi rapizi atunci numai Nicolescu era acea persoană. Pentru că atunci când cei trei se întâlniră pe unul dintre culoare privirile celor doi bărbaţi se făcură atât de albe încât oricine ar fi crezut pe cuvânt că tocmai au fost frecaţi de zor şi vreme îndelungată cu cel mai bun înălbitor de haine.
- Ce s-a întâmplat?
Din fericire nu mai era nimeni prin preajmă.
- A construit un robot cu o inteligenţă aproape umană sau chiar umană şi vrea să ne ocupăm noi de finisarea personalităţii sale.
Nicolescu rămase pentru câteva secunde pe gânduri apoi începu să râdă zgomotos.
- Ce ştim noi despre copii? întrebă el în cele din urmă încă înecându-se din cauza râsului.
- Nu este un copil. Din punct de vedere fizic şi intelectual este echivalentul unei femei adulte.
Era intervenţia Ursullei, o intervenţie ce-l făcu pe Nicolescu să îngheţe. Literalmente. Singurul lucru care-l deosebea de o bucată de gheaţă foarte frumos sculptată era faptul că prin vasele lui de sânge acesta încă mai curgea zgomotos, prea zgomotos. În cele din urmă acesta auzi un fel de zumzăit în urechi şi totul se întunecă.
Când se trezi se găsea pe patul pe care îşi făcea de obicei somnul când rămânea peste noapte în perimetrul firmei. Când o văzu pe Ursulla aplecată deasupra lui aproape leşină înapoi. Nu o făcu, dar nu din vina lui. Nu-i rămase decât să dea vina pe mirosul deosebit de puternic şi neidentificabil al obiectului plin cu nu ştiu ce pe care aceasta i-l apropie de nări.
- Ai fost leşinat aproape o jumătate de oră.
O informaţie pe cât de inutilă pe atât de neluată în seamă de cel în cauză.
- Am fost îngrijorată pentru tine.
Ceva inedit din partea Piezei cea Rea. Lui Nicolescu nu-i veni să creadă:
- Zău?
Vocea sa suna un pic cam groasă, răguşită.
- Unde-i Petre?
- L-am trimis în holul central. Nu-mi plac oamenii nervoşi prin preajmă.
- E nervos? Nu mă miră.
Se ridică în fund şi începu să se uite în jur.
- Voi m-aţi adus aici. De ce?
- Doar nu era să te ducem la cabinetul medical! De-abia şi-au revenit după ultima voastră escapadă acolo. În plus, ai leşinat din cauza unui puseu de tensiune. Nu este ceva foarte periculos.
- Că veni vorba... de ce nu fluctuează şi aici aparatele electrice în prezenţa ta?
O încercare mai mult sau mai puţin subtilă de a ocoli subiectul ce-l... dezactivase ca pe un blestemat de robot.
- Au fost izolate cu un câmp magnetic cu o frecvenţă care îl anulează pe al meu. Nu te uita aşa, nu este ceva prea complicat.
- ?!?!
- Încă ceva, am nevoie de ajutorul vostru. Al tău şi al lui Petre.

Un „Hmm” suspect sosi din partea lui Nicolescu şi-l smulse de pe pat. Venise timpul. Timpul răfuielii. Tulburat începu să se plimbe rapid prin încăpere gesticulând vizibil surescitat.

- Robotul? Nu ştim nimic despre cum să creştem un robot. La naiba! Nu ştim nici să creştem un copil, darămite...

Femeia îl opri cu un gest. Unul singur, suficient de autoritar că-l făcu pe bărbat să încremenească în locul în care se afla.

- Ai încredere în mine?

- Cum?!

Femeia repetă întrebarea pe acelaşi ton calm.

- Da, răspunse ezitând Nicolescu. Cred că da.

- Veţi reuşi.

- Zău? întrebă un om descumpănit. De unde ştii *tu* asta?

Avea să regrete întrebarea. Şi avea să o regrete amarnic. Dar cum nu avea de unde să ştie viitorul, trebuia să întrebe.

Femeia rămase pe gânduri o secundă ca şi cum s-ar decide ce să facă mai departe apoi îşi ridică palma dreaptă între ea şi cel din faţa ei, mai precis între feţele lor. Apoi, undeva între privirea din ce în ce mai speriată a lui Nicolescu, începu să-şi scoată degetele, mai întâi unghiile apoi restul ţesuturilor lăsând în urmă doar nişte mecanisme ce aminteau de mâna unuia dintre roboţii pe care bărbatul îi văzuse doar cu câteva zile în urmă. Şi pentru ca imaginea să fie completă, adică mai mult decât îngrozitoare, femeia mai spuse:

- Vin din viitor. Robotul pe care trebuie să-l educaţi sunt chiar eu.

Lui Nicolescu îi trebui ceva timp pentru a asimila informaţiile apoi îi mai trebui ceva timp în plus pentru a îşi reveni după şoc. A se citi: „a vomita peste tot pe pat şi prin cameră ceea ce mâncase în dimineaţa respectivă”.

Nu mai avea putere să leşine. Dar era foarte obosit. Când se întoarse pentru a o înfrunta cu nişte ochi mari cât nişte cepe mâna revenise deja la normal. A fost primul lucru pe care l-a verificat.

- De ce noi?

O întrebare mai veche revenită dintr-o dată în actualitate.

- De ce v-am ales tocmai pe voi? Pentru că ştiam că pot avea încredere în voi.

- Nu o voi face niciodată.

- Dar deja ai făcut-o, dragul meu. Deja ai făcut-o.

Nicolescu nu ştia ce anume era mai îngrozitor: să fie făcut de Piaza cea Rea „dragul meu” sau faptul că aceasta era un robot, unul venit din viitor.

- Dar Petre?

- Petre nu trebuie să ştie nimic. Vezi tu, chestia cu Petre este mult mai complicată decât pare.

- Pentru că te iubeşte.

- Pentru că ne iubim.

În acel moment Nicolescu ar fi dat orice să fi asurzit înainte ca ultimele cuvinte să fie spuse. Nu reuşi să articuleze nici un cuvânt în ciudat încercărilor disperate de a face asta, nu reuşi nici măcar să înghită în sec. Totuşi sărurile cu miros îngrozitor şi cu un gust chiar şi mai piperat s-au scurs cu mai multă uşurinţă pe gât în jos decât nodurile pe care le simţise în gât pe parcursul ultimelor minute. Ca şi cum suferinţa i-ar fi îmbunătăţit capacităţile fizice, reuşi să scoată ceva asemănător, ba chiar aproape identic, cu un râgâit:

- Cum?

- Cum ne-am îndrăgostit? E o poveste lungă din care ştii deja o parte. Poate că ţi-o voi spune într-o zi. Acum însă te las să te odihneşti puţin. Ai nevoie de aşa ceva.

Se îndreptă spre ieşire lăsându-l pe Nicolescu să se uite după ea din mijlocul încăperii cu aceeaşi ochi imenşi şi aproape plini cu lacrimi.

- Am să trimit pe cineva să cureţe pe aici şi să aducă cearceafuri curate. Până atunci poţi folosi celălalt pat, sunt sigur că Petre nu se va supăra.

Ieşi iar Nicolescu nu mai aşteptă ajutorul. Se trânti pe patul curat şi începu să plângă cu sughiţuri. Adormi cu mult înainte ca trimisul Ursullei să sosească pentru a face curat.

10

Abia după două zile cei doi au apucat să treacă prin zona până atunci interzisă. Chiar dacă nu şi-ar fi mărturisit-o unul altuia pentru nimic în lume le era frică iar motivele se cunoscu deja. Ursulla îi însoţise numai până la uşa principală lăsându-i apoi singuri în hol. Acum cei doi stăteau faţă în faţă în faţa uşii ce dădea în încăperea de proiectare. Ezitau.

- Aici este? întrebă Nicolescu deşi ştia deja.

Petre aprobă cu un sughiţ din cap. Timpul de tăcere se prelungea iar cei doi nu făceau nimic. Absolut nimic. Doar se priveau şi aşteptau ca celălalt să se ofere primul să intre, este inutil de adăugat că nici unul nu de oferi. După aproape cinci minute erau încă acolo, aşteptând. Vorbind despre una, alta, în timp ce vremea trecea degeaba.

- Mai staţi mult timp acolo?

Un singur lucru îi împiedică pe cei doi să urle de groază, şi anume chiar frica ce-i făcu să se întoarcă spre sursa vocii cu o viteză care ar fi invidiat-o oricine. Om sau robot. Robotul schelet metalic/femeie/Ursulla stătea în pragul camerei cu înregistrări şi se uita direct spre ei cu o privire lipsită de orice emoţie sau sentiment. Dar şi de ţesuturile ce o apropiau măcar din punct de vedere al exteriorului de o fiinţă umană.

- Vă aşteptam. Aţi întârziat 6 minute şi 22 de secunde. Spuneţi-mi, întârzierile sunt ceva specific uman?

- Depinde de persoana respectivă.

Subit, dar Petre revenise la viaţă. La fel şi uimirea lui Nicolescu pe care Petre nu înceta să-l surprindă.

- Unele persoane întârzie la orice întâlnire pentru că aşa este în firea lor, altele pentru că pur şi simplu nu pot ajunge la timp.

- Şi voi din ce categorie faceţi parte?

Feţele celor doi spuneau totul şi nimic.

- Sau trebuie inventată o categorie specială pentru voi doi?

Categoric, robotul era inteligent. Mult mai inteligent decât oricare altul pe care Nicolescu îl văzuse până acum şi, dacă nu ar fi ştiut adevărul, cu o personalitate/inteligenţă/voce ce i se păreau vag familiare. Dar spre deosebire de el, Petre nu ştia mai nimic despre robotul de lângă ei:

- Ceva mi se pare foarte familiar în toată situaţia asta, spuse el cu voce tare. Dar oare ce?

Lui Nicolescu îi stătea pe limbă răspunsul, dar îi era mai frică în a-l spune cu voce tare decât de orice altceva. Nu-i prea păsa de faptul că i-ar fi frânt inima prietenului său cel mai bun sau că ar fi distrus irecuperabil robotul din faţa lui/Ursulla cea din viitor şi ar fi schimbat complet cursul Timpului şi mersul corect al Universului, dar îi era frică de ce i-ar fi putut face un Petre şi o Ursulla furioşi.

Aşa că se mulţumi să-i bâlbâie hotărât un răspuns ambiguu şi să spere din tot sufletul că Petre avea să treacă la alt subiect. Ca şi cum i-ar fi auzit rugăciunea mută, Petre se execută:

- Cum de ştiai că vom veni?

- M-a anunţat Vocea.

- Vocea? Care voce?

- Creatorul meu a decis să comunice cu mine doar prin intermediul vocii.

Ca trezit la realitate după un somn îndelungat, Nicolescu simţi din toată fiinţa lui răvăşită de emoţii şi contradicţii că era timpul să intervină. Îl întrerupse hotărât pe Petre:

- Ţi-a explicat de ce?

- Nu, dar îi respect hotărârea.

- A făcut-o pentru că doreşte să mai aştepte o perioadă înainte de a intra în contact direct cu tine. De aceea suntem noi aici, pentru a te pregăti pentru întâlnirea cu el.

- El?!

Era Petre, dar tăcu în urma gestului celuilalt care de altfel continuă.

- Da. El, Creatorul, doreşte să fi capabilă să te integrezi complet în lumea de afară.

- Înţeleg. De ce nu pot să culeg informaţiile despre această lume direct din baza de date pe care mi-a pus-o la dispoziţie?

- Pentru că atunci nu ai fi decât un computer gen enciclopedie ambulantă. Iar noi nu vrem asta.

Din nou Petre. Un Nicolescu acum calm şi stăpân pe situaţie se întoarse spre el agasat:

- Mulţumesc pentru intervenţie.

- Dar nu am terminat, am o întrebare: cum te numeşti? Am omis... am uitat... să te întreb acest lucru data trecută. Ştii tu, ...

- Nu am un nume. Îmi puteţi spune după indicativ, U-29.

- Constructorul doreşte să îţi alegi singură numele, când va veni momentul potrivit.

- Da de unde, interveni Petre.

„*Taci, blestematule!*” În acel moment, dacă ar fi îndrăznit, Nicolescu i-ar fi închis gura înainte de a face ceva ireparabil chiar dacă ar fi însemnat să-l omoare. Dar oare ce i-ar fi făcut Ursulla în cazul acela?...

- O să-ţi spunem Ursulla, bine?

Dorinţa lui Nicolescu de a-l omorî pe omul de lângă el dispăru. Din păcate dispăru şi toate celelalte din mintea lui pentru vreo... pentru un timp. În cele din urmă înţelese că împotriva Timpului era imposibil de luptat, oftă adânc din fundul plămânilor.

- Atunci Ursulla să fie.

Erau încă în hol. Fără nici un cuvânt intră în camera de zi, acolo au rămas vreme de două luni şi 6 zile cât a durat... condiţionarea robotului. Nicolescu a ajuns la acest cuvânt după lungi deliberări, doar aşa putea să accepte cât de cât realitatea. Nimeni nu le-a dus lipsa, poate doar Ursulla Petrescu cea contemporană lor, dar ea nu a spus la nimeni asta. În plus, le urmărea zilnic progresele. George a întrebat de câteva ori despre ei apoi viaţa a continuat în condiţiile normale.

„După acele două luni şi 6 zile cei doi au considerat că robotul era suficient de dezvoltat din punct de vedere a personalităţii pentru a-şi putea alege numele de familie şi înfăţişarea exterioară. Cu acest prilej a aflat şi Petre cu cine aveau de-a face, iar efectele... Să spunem că robotul a acceptat mai uşor decât el aceste informaţii noi. Dar până la urmă au cedat amândoi, el şi Ursulla aveau să se căsătorească la numai 4 zile după ce noua Ursulla păşea prin maşina timpului înapoi în trecut. Ce să-i faci? Dragostea a fost mai puternică decât ei.

Ce-ar fi de spus mai departe? Omenirea s-a dezvoltat şi s-a răspândit printre stele iar eroii noştri au avut de spus un cuvânt destul de important referitor la acest subiect.

Revenind la Ursulla şi la părerile celorlalţi despre ea, unii au spus că cei doi oameni au făcut o treabă extraordinară cu robotul primit în grija lor, alţii au considerat că au dat-o în bară rău de tot. Dar poate adevărul este undeva pe la jumătate, ca mai toate lucrurile din lume, sau conţinea amândouă variantele. Oricum, Petre şi Nicolescu au devenit rapid adepţii celei de-a doua posibilităţi.”

- Adică au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Vocea puştiului răsună puternic deasupra junglei luxuriante a planetei Marte şi a focului de tabără în jurul cărora stau adunaţi câţiva copii umani şi copii roboţi. Gemenii Barney, fiica lui Nicolescu şi cei 4 copii Petre (doi umani şi doi roboţi) îşi petrec ca în fiecare vară o săptămână pe Marte a viitorului povestind despre trecut şi viitor, despre istorie şi întâmplări de-ale lor, despre diverse.

- Corect. Părinţii noştri au trăit/vor trăi încă mult timp.

- Eu totuşi nu înţeleg ceva, spuse somnoros unul dintre gemenii Barney. De ce Ursulla şi ales numele de Petrescu? Sunt atâtea nume în baza de date umană...

- Este foarte simplu. A combinat numele celor doi oameni la care ţinea cel mai mult, din Petre şi Nicolescu a ieşit astfel Petrescu...

- Eu aş vrea să aud mai multe despre perioada primelor călătorii temporale.

- Asta este o altă poveste... Pe care ţi-o voi spune, dar nu acum. Răsare soarele.

Într-adevăr, soarele tocmai răsărea la orizont luminând o lume deosebită, prima lume colonizată şi terraformată de specia umană. Copiii stinseră focul şi revenară unul câte unul înapoi în timpul lor pentru a se odihni. Vacanţa se terminase, iar şcoala este pe cale să înceapă.

12 august – 11 septembrie 2000

Dedicată grupului de umor Vacanţa Mare, care ne aminteşte că trebuie să ne mai distrăm cel puţin din când în când